

Cursul de Studiu al Bibliei

Lecția No. 11

Creștinismul: un mod de viață

© 2000, Biserica Unită a lui Dumnezeu, o *Asociație Internațională*. Toate drepturile rezervate. Tipărită în Statele Unite ale Americii. Scripturile în această broșură sunt citate din Traducerea Românească de Dumitru Cornilescu, dacă nu este notat altfel, (cu corectări gramaticale) prin e-Sword, versiunea 7.9.8, Copyright 2000-2008, Rick Meyers, Toate drepturile rezervate mondial.

Autor: Roger Foster. *Autori contributory:* David Register, Randy Schreiber *Recenzenți Editoriali:* Scott Ashley, John Bald, Robert Dick, Peter Eddington, Bruce Gore, John Jewell, Paul Kieffer, Graemme Marshall, Burk McNair, Darris McNeely, John Ross Schroeder, Mario Seiglie, Richard Thompson, David Treybig, Leon Walker, Donald Ward, Robin Webber, Lyle Welty, Dean Wilson. *Desen:* Shaun Venish.

ACEASTĂ PUBLICAȚIE NU ESTE DE VÂNZARE. Este un serviciu educativ gratuit în interesul public, publicat de Biserica Unită a lui Dumnezeu, o Asociație Internațională [United Church of God, an International Association].

Creștinismul: un mod de viață

Creștinismul a fost principala religie Occidentală de secole. Totuși influența ei nu pare să fi redus perceptibil ravagiile războiului sau să fi restrâns neomenia omului pentru om. Ca rezultat, milioane de oameni îl privesc învățăturile lui Isus Hristos ca fiind nepractice și imposibil de aplicat în lumea reală. Este părerea lor un punct de vedere valid al modului de viață învățat de Isus?

Nici de cum! Dimpotrivă, statisticele adunate prin supravegheri publice dezvăluie un motiv evident de ce creștinismul popular este atât de ineficace. *Puțini din cei care pretind că îl urmează pe Hristos practică actualmente ceea ce a propovăduit El.* Până astăzi, marea majoritate a creștinilor practicanți sunt urmași ai lui Hristos numai în nume. Pur și simplu ei nu trăiesc modul de viață pe care la propovăduit Isus.

America este cea mai religioasă dintre națiuni care pretinde să fie în cea mai mare parte creștină. Dar observă admiterea aceasta a unui educator familiar cu trendurile religioase ale țării. Într-un interviu din 25 decembrie, 1995, Margareta Warner dela Public Broadcasting System – Robert Franklin, directorul studiilor bisericii-negre dela Școala de Teologie Candler la Universitatea Emory din Atlanta, Georgia, a remarcă: „...Deși noi am aflat [dela un Poll Gallup] că 96 la sută din Americani pretind că cred în Dumnezeu ...nu sunt sigur că este o informație adevărată – Eu cred că oamenii își exprimă credința în Dumnezeu ca un fel de insignă de membru, o insignă foarte ieftină de membru în societatea civilizată. Americanii, în aprecierea mea, au o foarte mare apreciere a dimensiunii estetice a religiei. Nouă ne place Mesia de Handel, ascultăm spiritualele Negre, [admirăm] arta capelei Sistine, dar când se vine la aderarea la Cele Zece Porunci, la predica depe Munte, la eticile religioase, aflăm că î că avem un drum lung de parcurs.”

Oamenii au idei diferite despre ce constituie creștinismul. Puțini dintre ei se bazează solid pe ce învață Biblia. Multe poluri și supravegheri ale creștinilor profesanți arată că ei cred că atâta timp cât ei cred în Isus, sunt prezenți în biserică ocazional, și sunt în general oameni de treabă, ei îi fac plăcere lui Dumnezeu.

Religia, pentru ei, este, mai mult sau mai puțin, orice voiesc ei să fie. Ei cred că orice preferință sau practică religioasă personală, atâta timp cât este motivată de intenții bune, îi este acceptabilă lui Dumnezeu.

Mai mult, mulți conducători religioși își învață turmele lor să creadă că orice efort din partea lor de a practica fapte bune ca un mod de viață baza pe Scripturi, dincolo de simpla „credință,” poate fi un afront către Dumnezeu. Unii chiar pretind că Dumnezeu se așteaptă la *nimic* din partea lor dincolo de a crede în existența lui Isus, sau „crezând în numele lui Isus.” Credința că creștinismul ar trebui să fie un mod de viață – că Dumnezeu se așteaptă ca noi să facem ceva ca să merităm aprobarea Sa – practic a dispărut.

Este acceptabil să crezi că suntem liberi să ne închinăm lui Dumnezeu cum ne place, să-L reformăm pe Dumnezeu în imaginea noastră? Sau ne-a dezvăluit Dumnezeu o apropiere la viață pe care El *se așteaptă ca noi s-o urmăm?* Îi pasă Lui ce facem noi și cum ne comportăm? Este El preocupat de modul în care noi trăim? Definește Cuvântul Lui modul de viață pe care El se așteaptă ca noi să practicăm? Dacă este așa, care este? Îi face vre-o diferență relației pe care se

presupune că noi o avem cu El? În lecția aceasta vom examina răspunsurile la întrebările acestea din Scripturi.

Modul de Viață al lui Dumnezeu

Este suficient ca să primești viața veșnică numai să crezi în Isus Hristos ca Domn și Mântuitor?

„Nu orișicine-Mi zice: „Doamne, Doamne!” va intra în Împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri. Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: „Doamne, Doamne! N-am proorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău? Și n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?” Atunci le voi spune curat: „Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă dela Mine, voi toți cari lucrați fărădelege” (Matei 7:21-23).

Deși acceptarea și onorarea rolului lui Hristos în mântuirea noastră este esențial, Isus a spus că numai crezând în numele Lui nu satisface toate cerințele lui Dumnezeu privitor la felul în care are trebui să trăim. Noi trebuie de asemenea să facem voia Tatălui.

Isus a explicat că El se așteaptă la mult mai mult din partea adeptilor Săi decât numai să creadă că El este Hristos – Mesia – și să-L cheme Domn. El ne cere de asemenea să ne schimbăm felul în care trăim.

Cum a descris Hristos felul în care ar trebui să trăim?

„Intrați pe poarta cea strâmtă. Căci largă este poarta, lată este calea care duce la pierzare, și mulți sunt cei ce intră pe ea. Dar strâmtă este poarta, îngustă este calea care duce la viață, și puțini sunt cei ce o află” (Matei 7:13-14; compară cu Luca 13:23-25, accentuarea adăugată peste tot).

George Barna, un american director al unei agenții de sondare a opiniei publice, care se specializează în observarea și catalogarea trendurilor și comportărilor religioase, spune că creștinismul modern este un kilometru de lat și un centimetru de adânc. Dar creștinismul lat de un kilometru nu este poteca spre Împărăția lui Dumnezeu. În schimb, conform cu Isus, este șoseaua spre distrugere.

Calea ce conduce la viața veșnică este calea de a trăi în cadrul limitelor definite de legea lui Dumnezeu. Nu este calea cea mai lată și populată care aprobă orice preferință și practică de comportare.

Care este sursa celor mai populare păreri despre felul în care are trebui să-l slujim și să ne închinăm lui Dumnezeu?

„Norodul acesta se apropie de Mine cu gura și mă cinstește cu buzele, dar inima lui este departe de Mine. De geaba Mă cinstesc ei, învățând ca învățături niște porunci omenești” (Matei 15:8-9).

„Oamenii aceștia sunt niște apostoli mincinoși, niște lucrători înșelători, cari se prefac în apostoli ai lui Hristos. Și nu este de mirare, căci chiar Satana se prefac într-un înger de

lumină. Nu este mare lucru dar, dacă și slujitorii lui se prefac în slujitori ai neprihăririi. Sfârșitul lor va fi după faptele lor” (2 Corinteni 11:13-15).

La fel cum a fost în vremea lui Hristos și a proorocilor biblici, tot așa este și astăzi! Cea mai multă lume bazează credința pe cuvintele și părerile învățătorilor religioși care le plac mai mult. Puțini se uită mai întâi la cuvintele lui Dumnezeu în Scripturi ca baza principală a credinței lor.

Care ar trebui să fie sursa noastră de credință și ghidul pentru comportarea noastră?

„Astfel, credința vine în urma auzirii; iar auzirea vine prin Cuvântul lui Hristos” (Romani 10:17; compară cu versurile 15-16).

„Întrebați legea și descoperirea! De nu vă vor vorbi asemenea cuvântului acesta, atunci nu-i lumină în ei” (Isaia 8:20, Biblia Ortodoxă Română).

Dacă noi într-adevăr vrem să-l urmăm pe Dumnezeu conform instrucțiunilor Lui, noi trebuie să evaluăm cinstit *originea* obiceiurilor noastre de închinăciune și mod de viață curente. Noi trebuie să ne întrebăm dacă ele provin *din Scripturi*. Sunt învățătorii noștri loiali Cuvântului lui Dumnezeu? Sau diseminează ei numai învățăturile și ideile oamenilor? Răspunsul la întrebările acestea face o diferență enormă dacă Dumnezeu va lucra cu noi ca slujitorii Lui sau dacă El ne va respinge.

Este închinăciunea la Dumnezeu în van o tendință recentă?

„Fățarnicilor, bine a proorocit Isaia despre voi, când a zis: „Norodul acesta se apropie de Mine cu gura și mă cinstește cu buzele, dar inima lui este departe de Mine. De geaba Mă cinstesc ei, învățând ca învățături niște porunci omenești” (Matei 15:7-9).

„Și vin cu grămada la tine, stau înaintea ta ca popor al meu, ascultă cuvintele tale, dar nu le împlinesc, căci cu gura vorbesc dulce de tot, dar cu inima umblă tot după poftele lor. Iată că tu ești pentru ei ca un cântăreț plăcut, cu un glas frumos și iscusit la cântare pe coarde. Ei îți ascultă cuvintele, dar nu le împlinesc de loc” (Ezekiel 33:31-32).

Cu mai mult de 2500 de ani în urmă, proorocii Isaia și Ezekiel au descris apropierea la închinăciune pe care o luaseră Israelii, pentru folosul propriu și până la urmă fără valoare. Lumea a auzi cuvintele mesagerilor lui Dumnezeu dar *ei nu au practicat* ceea ce auziseră. Mai târziu, în vremea Noului Testament, Isus a zis că apropierea aceasta echivalează cu închinarea la Dumnezeu în zadar – până la urmă fără roadă și fără valoare. Puțin s-a schimbat. Epoca noastră este epoca necredinței.

Cum descriu Scripturile credințele și comportarea primilor creștini?

„Acuila și Priscila, când l-au auzit, l-au luat la ei, și i-au arătat mai cu de amăruntul Calea lui Dumnezeu” (Faptele Apostolilor 18:26).

„Pe vremea aceea, s'a făcut o mare turburare cu privire la Calea Domnului” (Faptele Apostolilor 19.23).

„Felix, care știa destul de bine despre „Calea” aceasta, i-a amânat zicând: „Am să cercetez pricina voastră când ca veni căpitanul Lisias” (Faptele Apostolilor 24:22; compară Faptele Apostolilor cu 9:1-2; 19:1-2, 9-10).

Membrii Bisericii la început s-au referit adesea la ei înșiși ca acei care urmau *Calea*. Pavel se referă la modul lor de viață drept „*Calea Domnului*” și „*Calea lui Dumnezeu*” (Faptele Apostolilor 18:25-26). Cu alte cuvinte, primii creștini, învățați direct de apostolii lui Hristos, erau recunoscuți după faptele și acțiunile lor. Modul lor de viață duhovnicesc (dumnezeiesc) îi distingea de societatea din jurul lor.

Modul de viață a primilor creștini a fost numit *Calea* pentru că ei trăiau modul în care trăise Hristos. Ei l-au urmat exemplul. Ei l-au ascultat instrucțiunile. „*Calea*” a fost atunci, și încă este, un mod de viață și gândire care este profund diferit de cel urmat de vasta majoritate a omenirii.

Fundația

Când Hristos a venit pe pământ El a explicat că modul acesta de gândire– prin puterea Duhului Sfânt – avea să producă fructul acțiunilor și faptelor drepte. El a învățat că modul de viață al lui Dumnezeu este modul de dat în loc de cel normal, omenesc, egoist de luat (Luca 6:38; Faptele Apostolilor 20:35).

Cum a contrastat Pavel aceste două moduri de gândire și trăit?

„În adevăr, ce ice trăiesc după îndemnurile firii pământești, umblă după lucrurile firii pământești; pe când cei ce trăiesc după îndemnurile Duhului, umblă după lucrurile Duhului. Și umblarea după lucrurile firii pământești, este moarte, pe când umblarea după lucrurile Duhului este viață și pace” (Romani 8:5-6).

„Nu faceți nimic din duh de ceartă sau din slavă deșartă; ci în smerenie fiecare să privească pe altul mai pe sus de el însuși. Fiecare din voi să se uite nu la foloasele lui, ci și la foloasele altora. Să aveți în voi gândul acesta, care era și în Hristos Isus” (Filipeni 2:3-5).

Cheia pentru trăitul unei căi de viață diferită de căile lumii este să permiți Duhului lui Dumnezeu să lucreze în noi astfel că noi vom gândi ca Isus Hristos. Prin Duhul Său Dumnezeu nu numai că ne conduce într-un mod de gândire diferit, El ne ajută să ne schimbăm motivările care ne guvernează acțiunile. Aceasta concentrare pe generozitate în loc de apropierea egoistă produsă de modul nostru natural de gândire aduce, în schimb, o schimbare dramatică în modul în care trăim și în tot ce facem.

Care sunt prioritățile cele mai importante ale noului nostru mod de viață?

„Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui, și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra.” (Matei 6:33).

„Căci oricine face voia Tatălui Meu care este în ceruri, acela Îmi este frate, soră și mamă” (Matei 12:50).

„...cine face voia lui Dumnezeu, rămâne în veac” (1 Ioan 2:17).

Dumnezeu cere ca noi să ne rearanjăm prioritățile, permițând Duhului Sfânt să ne ajute să ne schimbăm modul nostru de gândit. Slujindu-L pe Dumnezeu făcându-I voia și dorind să fim în Împărăția Lui trebuie să fie prioritatea noastră cea mai înaltă. Când noi îl punem pe Dumnezeu primul, El ne promite să ne prevadă căi de a ne satisface toate nevoile. Aceasta, prin ea însăși, este o promisiune minunată care ar trebui să ne dea încredere și confort.

Trăind o viață neprihănită este cu mult mai mult decât numai chemând numele lui Dumnezeu ca și cum aceasta singură ne-ar scuza pentru a face orice ne place. Trăind o viață neprihănită înseamnă să facem ceea ce *îi face plăcerea lui Dumnezeu*. Înseamnă să practicăm ceea ce ne spune El să facem – trăind un mod de viață definit de Cuvântul Său. Noi trebuie să înțelegem clar fundamentele aceluia mod de viață.

Ce alte principii fundamentale au învățat Hristos și apostolii Săi?

„Un învățător al Legii s-a sculat să ispitească pe Isus și I-a zis: „Învățătorule, ce să fac ca să moștenesc viața vecinică?” Isus i-a zis: „Ce este scris în Lege? Cum citești în ea?” El a răspuns: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată puterea ta și cu tot cugetul tău; și pe aproapele tău ca pe tine însuși.” „Bine ai răspuns”, i-a zis Isus; „fă așa, și vei avea viața vecinică” (Luca 10:25-28).

„Căci dragostea de Dumnezeu stă în păzirea poruncilor Lui. Și poruncile Lui nu sunt grele” (1 Ioan 5:3).

„Nu este mai mare dragoste decât să-și dea cineva viața pentru prietenii săi” (Ioan 15:13; compară cu versurile 15-17).

Isus și apostolii Săi au învățat un mod de viață bazat pe observarea Poruncilor lui Dumnezeu din inimă cu dragoste care de bună voie face sacrificii personale pentru folosul altora – concentrându-se mai mult pe a da decât pe a primi. Este calea grijei pentru buna stare a altora.

Un creștin adevărat nu-și poate baza modul lui de viață – noua lui cale de a trăi – pe propriile sale idei de bine și rău. Fundamentele modului în care noi are trebui să trăim sunt definite de Dumnezeu în Scripturi. Legile lui Dumnezeu, și exemplul lui Hristos de supunere perfectă a acelor legi, pun standardele pentru o viață creștină veritabilă.

Trebuie să fim siguri că înțelegem rolul legii lui Dumnezeu în viețile noastre. Pavel explică cu tărie în scrisorile sale că nici o lege nu ne poate justifica vre-odată – adică, nu poate înlătura vinovăția pe care am obținut-o prin încălcările noastre din trecut (Romani 3:23-25). Justificarea – ștergerea păcatelor comise mai înainte – este *un dar* pe care Dumnezeu îl dă gratuit

când noi ne pocăim și ne încrederea în moartea sacrificială a lui Hristos ca plată pentru păcatele noastre. „Pentru că,” spune Pavel, „noi credem că omul este socotit neprihănit prin credință, fără faptele Legii” (versul 28) – adică, prin moartea lui Hristos în locul nostru.

Dar Pavel explică atunci, ce rol încă joacă legea în viețile noastre. „Deci, prin credință desființăm noi Legea? Nicidecum. Dimpotrivă, noi întărim Legea” (versul 31). Scopul legii nu este să ne ierte păcatele dar să *definească* păcatul – „prin Lege vine cunoștința deplină a păcatului” (versul 20). Legea lui Dumnezeu ne dezvăluie principiile și standardele modului de viață dumnezeiesc.

Pavel a explicat baza vieții pe care a trăit-o el personal: „...Îți mărturisesc că slujesc Dumnezeului părinților mei după Calea, pe care ei [necredincioșii] o numesc partidă [sectă]; *eu cred tot ce este scris în Lege și în Prooroci*” (Faptele Apostolilor 24:14-17). Modul de viață al lui Pavel a fost bazat pe ce el învățase din Sfintele Scripturi.

Aceasta este ceea ce viețile noastre ar trebui să reflecte – cele mai înalte standarde de comportare cu dragoste conform aceluiași Scripturi. Comportarea noastră ar trebui să reflecte atitudinea de a dori să fim slujitori cooperativi și plini de respect atât ai lui Dumnezeu cât și ai aproapelui nostru omenesc. Ca adevărați creștini noi se presupune să fim un popor care are grijă și slujește care este credincios fără compromis principiilor învățate în Scripturi.

Practicând iubirea, onoarea și respectul

Rezumă Scripturile modul în care trebuie să interacționăm cu altă lume?

„Cinstiți pe toți oamenii, iubiți pe frați; temeți-vă de Dumnezeu; dați cinste împăratului! Slugilor, fiți supuse stăpânilor voștri cu toată frica, nu numai celor ce sunt buni și blânzi, ci și celor greu de mulțămît” (1 Petru 2:17-18).

„Cine nu iubește, n'a cunoscut pe Dumnezeu; pentru că Dumnezeu este dragoste” (1 Ioan 4:8; compară cu 1 Ioan 2:9-11).

Așa cum ne spune Ioan, Dumnezeu este dragoste. Dragostea însumează caracterul lui Dumnezeu, motivarea Lui, cum trăiește El și cum are de a face cu noi. El vrea ca noi să arătăm dragostea în toate acțiunile noastre cu alții.

Cum să-i privim pe cei deasupra noastră în poziții de autoritate?

„Adu-le aminte să fie supuși stăpânilor și dregătorilor, să-i asculte, să fie gata să facă orice lucru bun, să nu vorbească de rău pe nimeni, să nu fie gata de ceartă, ci cumpătați, plini de blândețe față de toți oamenii” (Tit 3:1-2; compară cu Efeseni 6:5-7).

„Vă îndemn dar, înainte de toate, să faceți rugăciuni, cereri, mijlociri, mulțămiri pentru toți oamenii, pentru împărați și pentru toți cei ce sunt înălțați în dregătorii, ca să putem duce astfel o viață pacinică și liniștită, cu toată evlavie și cu toată cinstea. Lucrul acesta este bun și bine primit înaintea lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru, care voiește ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștința adevărului” (1 Timotei 2:1-4).

„Oricine să fie supus stăpânirilor celor mai înalte; căci nu este stăpânire care să nu vină dela Dumnezeu. Și stăpânirile cari sunt, au fost rânduite de Dumnezeu. Deaceea, cine se împotrivesc stăpânirii, se împotrivesc rânduielii puse de Dumnezeu; și cei ce se împotrivesc, își vor lua osânda. Dregătorii nu sunt de temut pentru o faptă bună, ci pentru una rea. Vrei dar să nu-ți fie frică de stăpânire? Fă binele, și vei avea laudă dela ea” (Romani 13:1-3).

Cum trebuie să interacționeze bărbații cu nevestele lor?

„Bărbaților, iubiți-vă nevestele cum a iubit și Hristos Biserica și S'a dat pe Sine pentru ea,” (Efeseni 5:25).

„Bărbaților, iubiți-vă nevestele, și nu țineți necaz pe ele” (Coloseni 3:19).

„Bărbaților, purtați-vă și voi, la rândul vostru, cu înțelepciune cu nevestele voastre, dând cinste femeii ca unui vas mai slab, ca unele cari vor moșteni împreună cu voi harul vieții, ca să nu fie împiedecate rugăciunile voastre. Încolo, toți să fiți cu aceleași gânduri, simțind cu alții, iubind ca frații, miloși, smeriți” (1 Petru 3:7-8).

„Tot astfel, nevestelor, fiți supuse și voi bărbaților voștri; pentru ca, dacă unii nu ascultă Cuvântul, să fie câștigați fără cuvânt, prin purtarea nevestelor lor, când vă vor vedea felul vostru de trai: curat și în temere” (1 Petru 3:1-2).

Dezvăluie Scripturile că și copii trebuie să arate și să primească respect?

„Să cinstești pe tatăl tău și pe mama ta” -este cea dintâi poruncă însoțită de o făgăduință - „ca să fii fericit, și să trăiești multă vreme pe pământ.” Și voi, părinților, nu întărâtați la mânie pe copiii voștri, ci creșteți-i, în mustrarea și învățătura Domnului” (Efeseni 6:2-4).

„Copii, ascultați de părinții voștri în toate lucrurile, căci lucrul acesta place Domnului. Col 3:21 Părinților, nu întărâtați pe copiii voștri, ca să nu-și piardă nădejdea” (Coloseni 3:20-21).

„nu copiii sunt datori să agonisească pentru părinții lor, ci părinții pentru copiii lor” (2 Corinteni 12:14).

Este la fel de important pentru părinți să fie considerați, iubitori, blânzi și încurajatori pentru copiii lor pe cât este pentru copiii să învețe să respecte, să onoreze și să-i iubească pe părinții lor. Dragostea și respectul mutual produc un caracter bun în copiii și formează legături de durată între ei și părinții lor.

Respectul învățat acasă se transmite în viața de adult. Una din cauzele mâniei și violenței în societate este decăderea abruptă a respectului pentru alții în familie – în special pentru simțămintele și realizările copiilor.

Se așteaptă Dumnezeu ca să răspundem fiecăruia cu bunătate și blândețe?

„Și robul Domnului nu trebuie să se certe; ci să fie blând cu toți...” (2 Timotei 2:24).

„cu toată smerenia și blândețea, cu îndelungă răbdare; îngăduiți-vă unii pe alții în dragoste” (Efeseni 4:2; compară cu 1 Tesaloniceni 4:6-8).

Modul de viață dumnezeiesc începe cu atitudinea noastră către alții. În fiecare zonă a vieții noi trebuie să-i tratăm pe alții cu bunătate, dragoste și respect.

Cât de important este ca noi de asemenea să iubim și să onorăm cu sinceritate pe Dumnezeu Tatăl și pe Fiul Său?

„Isus i-a răspuns: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, și cu tot cugetul tău.” „Aceasta este cea dintâi, și cea mai mare poruncă” (Matei 22:37-38; compară cu Maleahi 1:6).

„Acum...ce alta cere dela tine Domnul, Dumnezeul tău, decât să te temi de Domnul, Dumnezeul tău, să umbli în toate căile Lui, să iubești și să slujești Domnului, Dumnezeului tău, din toată inima ta și din tot sufletul tău,” (Deuteronom 10:12).

„Harul să fie cu toți cei ce iubesc pe Domnul nostru Isus Hristos în curăție” (Efeseni 6:24; compară cu Ioan 5:22-23).

Respectând, onorând și iubind pe Dumnezeu Tatăl și pe Fiul Său, Isus Mântuitorul, este un aspect esențial al trăitului nostru a modului de viață pe care Dumnezeu vrea ca noi să trăim.

Toate relațiile de succes cer o măsură de respect și onoare pentru cei amestecați. Adaugă aprecierea – începutul dragostei – unuia pentru celălalt și poate să înceapă o relație personală de durată și apropiată. Dar ia la o parte oricare din aceste esențiale și relația începe să se usuce. Ial-le la o parte pe toate și relația se va spulbera.

Căsătoria, spre exemplu, poate avea succes numai dacă fiecare participant iubește, onorează și respectă pe celălalt. Este imposibil de imaginat o căsătorie cu adevărat fericită în care unul dintre parteneri neglijează din obicei simțămintele și dorințele celuilalt.

Totuși mulți creștini declarați încearcă să conducă relația lor cu Dumnezeu exact în maniera aceasta. Ei se așteaptă ca Dumnezeu să le răspundă cu dragoste și respect pentru simțămintele și nevoile lor. Dar ei nu văd nici o nevoie ca să-I răspundă lui Dumnezeu cu aceeași onoare și respect. Ei nu bagă în seamă Cuvântul Său, nesocotesc învățăturile Sale și ignoră Poruncile Sale. Ei nu reușesc să priceapă obligația reciprocă ce trebuie să fie prezentă în relația pe care Dumnezeu se așteaptă ca noi să avem cu El și cu familia spirituală convertită pe care El o creează.

Cum privește Dumnezeu relația Lui cu acei care sunt convertiți cu adevărat?

„Eu vă voi fi Tată, și voi Îmi veți fi fii și fiice, zice Domnul Cel Atotputernic” (2 Corinteni 6:18).

„Cel ce va birui, va moșteni aceste lucruri. Eu voi fi Dumnezeul lui, și el va fi fiul Meu” (Apocalipsa 21:7).

„Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu” (Ioan 1:12; compară cu Romani 8:14-17).

Care a fost relația lui Dumnezeu cu vechiul Israel?

„Voi umbla în mijlocul vostru; Eu voi fi Dumnezeul vostru, și voi veți fi poporul Meu” (Leviticul 26:12).

„Pe Domnul îl răsplățiți astfel! Popor nechibzuit și fără înțelepciune! Nu este El oare Tatăl tău, care te-a făcut, Te-a întocmit, și ți-a dat ființă?” (Deuteronom 32:6).

„În ziua aceea, zice Domnul, Îmi vei zice: „Bărbatul meu!” și...Te voi logodi cu Mine pentru totdeauna; te voi logodi cu Mine prin neprihănire, judecată, mare bunătate și îndurare; te voi logodi cu Mine prin credincioșie...(Osea 2:16, 19-20).

Ce relație cu Dumnezeu ne-a făcut posibil Hristos prin sacrificiul Său?

„Iată, vin zile, zice Domnul, când voi face cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda un legământ nou. Nu ca legământul, pe care l-am încheiat cu părinții lor, în ziua când i-am apucat de mână, să-i scot din țara Egiptului, legământ, pe care l-au călcat, măcar că aveam drepturi de soț asupra lor, zice Domnul.” „Ci iată legământul, pe care-l voi face cu casa lui Israel, după zilele acelea, zice Domnul: Voi pune Legea Mea înlăuntrul lor, o voi scrie în inima lor; și Eu voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu” (Ieremia 31:31-33).

„Tot astfel, după cină, a luat paharul, și a zis: „Acest pahar este legământul cel nou în sângele Meu.” (1 Corinteni 11:25).

Așa cum bărbații și femeile intră într-un contract de căsătorie (Maleahi 2:14) în care ei promit să se îndrăgească unii pe alții ca soți și soții, Dumnezeu a promis să intre într-un legământ cu acei care I se supun Lui din toată inima și mintea lor.

Cuvântul *nou* în Noul Legământ, atât în Vechiul cât și în Noul Testament, implică o relație contractuală îmborsărită sau reînnoită. Nu implică o relație contractuală radical diferită.

Noul Legământ este o reîmborsărire, reînnoire a legământului original al lui Dumnezeu. Noi o putem compara cu constituția Statelor Unite. Amendamente sunt adăugate la documentul original care să explice cum urmează să fie interpretat documentul original în condiții specifice. Ele modifică originalul dar nu îl anulează.

Într-un mod asemănător, Scripturile confirmă că o nouă – într-un sens reîmborsărită – relație de legământ există pentru toți acei care, urmând pocăința și botezul, sunt transformați de Duhul lui Dumnezeu (Evreii 8:6; Efeseni 2:11-13). Noua relație nu anulează sau exclude documentul original pe care a fost bazată vechea relație.

Însă, unele aspecte ale documentului original – Scripturile Vechiului Testament – trebuie interpretate și aplicate conform *spiritului legii* așa cum a fost dezvăluit de Hristos în loc de *litera precisă a legii* (2 Corinteni 3:6). Spre exemplu, un adulter care se pocăiește este iertat în loc de a fi omorât cu pietre. Acolo unde este pocăința vechea „slujba aducătoare de osândă, a fost slăvită, cu cât mai mult o întrece în slavă „slujba aducătoare de neprihănire,” prin care păcatele din trecut pot fi iertate și uitate (versul 9).

Scripturile Noului Testament dezvăluie directive bine definite pentru aplicarea Scripturilor Vechiului Testament într-o relație de legământ reînnoită. Nici un text din Vechiul

Testament nu este șters prin introducerea noului (Matei 3:17). Dar unele amendamente ale vechiului sunt specificate în noul.

Modificările cele mai notabile sunt includerea oamenilor din toate națiunile, adăugarea de promisiuni mai bune – inclusiv promisiunea vieții veșnice – și lucrul activ al Duhului lui Dumnezeu în acei care au intrat într-o relație a Noului Legământ cu Dumnezeu. Acestea și alte modificări similare au îmbunătățit dramatic relația de legământ care există între Dumnezeu și poporul Său.

Cum este descrisă în Scripturi viitoarea relație între Hristos și Biserica Sa?

„pentru că [eu, Pavel] v-am logodit [Biserica] cu un bărbat, ca să vă înfățișez înaintea lui Hristos ca pe o fecioară curată” (2 Corinteni 11:2; compară cu Efeseni 5:25-32).

„Să ne bucurăm, să ne veselim, și să-i dăm slavă! Căci a venit nunta Mielului; soția Lui s-a pregătit, și i s-a dat să se îmbrace cu in suptire, strălucitor, și curat.” - (Inul subțire sunt faptele neprihănite ale sfinților.) Apoi mi-a zis: „Scrie: Ferice de cei chemați la ospățul nunții Mielului!” Apoi mi-a zis: „Acestea sunt adevăratele cuvinte ale lui Dumnezeu!” (Apocalipsa 19:7-9).

Când El se reîntoarce pe pământ ca Domn al Domnilor, relația lui Isus cu sfinții Săi înviați va fi ca aceea dintre soț și soția sa. Aceasta înseamnă că relația prezentă dintre Hristos și Biserica Sa este numai începutul unei relații eterne de încredere, fidelitate și dragoste.

Relația noastră cu Dumnezeu poate fi comparată cu o *relație de familie* care se dezvoltă între un tată și copiii săi sau *relația de dragoste* dintre un bărbat și soția sa. Hrana corectă pentru relația aceasta specială trebuie să includă dragoste, onoare, acțiune și efort. Ca oricare relație, succesul ei cere de asemenea o investiție importantă de *timp*.

Clădind obiceiuri de rugăciune și studiu al Bibliei

Comunicare bună este esențială pentru o relație bună. O implorare continuă a multor neveste pentru bărbații lor este „Vorbește cu mine.” Un bărbat înțelept înțelege nevoia aceasta și îi face plăcere să comunice cu soția lui. Copiii au nevoie de încurajare și instrucțiuni de la părinții lor, și părinții au nevoie să asculte cererile, întrebările și părerile copiilor lor. Fundamentele unei comunicări bune includ atât *vorbitul* cât și *ascultatul*.

Aceleași principii sunt aplicabile și la relația noastră cu Tatăl ceresc. Comunicarea bună dintre El și noi este un aspect vital al modului dumnezeiesc de viață. Dumnezeu ne vorbește prin Cuvântul Său, Sfintele Scripturi (Ieremia 10:1; Isaia 51:7). Noi vorbim cu El prin rugăciune. Căile acestea de comunicare dintre Dumnezeu și noi nu trebuie să devină străzi cu sens unic – cu noi numai cerând favoruri dar niciodată ascultând de sfaturi sau instrucțiuni. Ele trebuie ca împreună să devină o cale de comunicare interactivă de ambele sensuri.

Cât de des trebuie să vorbim cu Dumnezeu în rugăciune?

„Rugați-vă neîncetat. Mulțămiți lui Dumnezeu pentru toate lucrurile; căci aceasta este voia lui Dumnezeu, în Hristos Isus, cu privire la voi” (1 Tesaloniceni 5:17-18).

Dumnezeu vrea ca noi să facem rugăciunile pentru El un obicei regulat. Aceasta nu înseamnă că noi trebuie să ne rugăm fără pauză în fiecare zi. Înseamnă simplu că noi nu trebuie să încetăm a face rugăciunea un obicei – noi trebuie să ne rugăm regulat și consistent pentru a menține contactul cu Dumnezeu.

Care au fost obiceiurile de rugăciune ale unora din slujitorii credincioși ai lui Dumnezeu?

„Seara, dimineața, și la amiază, oftez și gem, și El va auzi glasul meu” (Psalm 55:17).

„Cînd a aflat Daniel că s-a iscălit porunca, a intrat în casa lui, unde ferestrele odăii de sus erau deschise înspre Ierusalem, și de trei ori pe zi îngenunchea, se ruga și lăuda pe Dumnezeul lui, cum făcea și mai înainte” (Daniel 6:10).

„A doua zi dimineața, pe cînd era încă întunerec de tot, Isus S'a sculat, a ieșit, și S-a dus într-un loc pustiu. Și Se ruga acolo” (Marcu 1:35).

Scripturile arată că a fost o practică destul de obișnuită între slujitorii lui Dumnezeu să se roage mai mult decât odată în fiecare zi. Cel puțin într-o ocazie Isus s-a sculat devreme dimineața ca să poată să aibă puțin timp în plus singur să vorbească cu Dumnezeu în rugăciune.

Este Dumnezeu interesat în ceea ce avem noi să-I spunem?

„Căci ochii Domnului sunt peste cei neprihăniți, și urechile Lui iau aminte la rugăciunile lor...” (1 Petru 3:12).

„Mare putere are rugăciunea fierbinte a celui neprihănit” (Iacov 5:16).

Cartea Apocalipsa compară rugăciunile noastre cu mirosul dulce al fumului de tămâie care se ridică la Dumnezeu (Apocalipsa 5:8; 8:3-4). El este nerăbdător să ne audă exprimându-ne grijile din inimă. Noi putem compara aceasta cu doi tineri care se iubesc conversând adesea și deschis unul cu altul – atenți la fiecare cuvânt rostit de celălalt. Dumnezeu apreciază să avem același entuziasm și nerăbdare, aceeași dorință arzătoare, să conversăm cu El.

Cât ne este de sensibil Dumnezeu cînd ne rugăm?

„De aceea vă spun că, orice lucru veți cere, cînd vă rugați, să credeți că l-ați și primit, și-l veți avea” (Marcu 11:24).

„De aceea vă spun că, orice lucru veți cere, cînd vă rugați, să credeți că l-ați și primit, și-l veți avea” (Iacov 1:6-7).

„Îndrăzneala, pe care o avem la El, este că, dacă cerem ceva după voia Lui, ne ascultă” (1 Ioan 5:14).

Dumnezeu ne-a promis să ne audă și să ne răspundă cînd ne rugăm cu sinceritate și ardoare – conform voinței Sale – și ne punem încrederea în El cu adevărat.

Ce rugăciuni Dumnezeu va refuza să le răspundă?

„Domnul Se depărtează de cei răi, dar ascultă rugăciunea celor neprihăniți” (Proverbe 15:29).

„Nu, mâna Domnului nu este prea scurtă ca să mântuiască, nici urechea Lui prea tare ca să audă, ci nelegiuirile voastre pun un zid de despărțire între voi și Dumnezeu vostru; păcatele voastre vă ascund Fața Lui și-l împiedecă să v-asculte!” (Isaia 59:1-2).

„Dacă cineva își întoarce urechea ca să n-asculte legea, chiar și rugăciunea lui este o scârbă” (Proverbe 28:9; compară cu Zaharia 7:11-13).

„Sau cereți și nu căpătați, pentru că cereți rău, cu gând să risipiți în plăcerile voastre” (Iacov 4:3).

Comunicarea bună este o stradă cu două sensuri. Nu numai că noi trebuie să vorbim cu Dumnezeu prin rugăciuni, dar trebuie să dăm atenție mare la ceea ce are El să ne spună nouă. Noi facem aceasta *studiind și urmând Cuvântul Lui scris*, Biblia (Psalm 1:1-3; 119:97-100).

Dumnezeu se așteaptă ca noi să dăm atenție Cuvântului Său scris – în special principiilor Lui de fundamentale, Cele Zece Porunci – ca o condiție pentru ca El să ne audă și să ne răspundă rugăciunilor noastre. Cărțile Bibliei pot fi comparate cu scrisori dela El, fiecare comunicându-ne aspecte ale voinței Lui pentru noi. Dacă noi nu ascultăm Cuvântului Său scris, cererile noastre la El sunt inutile. El ne spune că pur și simplu va refuza să ne răspundă (Isaia 59:1-2).

O comparație poate fi făcută cu o nevestă care își așteaptă bărbatul să o acopere cu dragoste și binecuvântări chiar dacă ea participă în mod deschis într-o relație adulteră. Asemenea așteptări nu sunt realiste. Este la fel de nerealist să ne așteptăm ca Dumnezeu să răspundă rugăciunilor unuia care nu-l interesează a-i fi credincios Lui, unul care cu persistență refuză să asculte de Cuvântul Lui. Bine-nțeles, când oricine se pocăiește Dumnezeu îi va asculta din nou rugăciunile.

Ne explică Scripturile cum să studiem Biblia mai efectiv?

„Caută să te înfățișezi înaintea lui Dumnezeu ca un om încercat, ca un lucrător care n-are de ce să-i fie rușine, și care împarte drept Cuvântul adevărului” (2 Timotei 2:15).

„Iudeii aceștia aveau o inimă mai aleasă decât cei din Tesalonic. Au primit Cuvântul cu toată râvna, și cercetau Scripturile în fiecare zi, ca să vadă dacă ce li se spunea, este așa” (Faptele Apostolilor 17:11).

„Fiule, dacă vei primi cuvintele mele, dacă vei păstra cu tine învățăturile mele, dacă vei lua aminte la înțelepciune, și dacă-ți vei pleca inima la pricepere; dacă vei cere înțelepciune, și dacă te vei ruga pentru pricepere, dacă o vei căuta ca argintul, și vei umbla după ea ca după o comoară, atunci vei înțelege frica de Domnul, și vei găsi cunoștința lui Dumnezeu” (Proverbe 2:1-5).

„Încrede-te în Domnul din toată inima ta, și nu te bizui pe înțelepciunea ta! Recunoaște-l în toate căile tale, și El îți va netezi cărările. Nu te socoti singur înțelept; teme-te de Domnul, și abate-te de la rău!” (Proverbe 3:5-7).

Un copil care dă atenție instrucțiunii face plăcere părinților și îi face fericiți. În mod asemănător, Dumnezeu este mulțumit de noi când noi studiem Cuvântul Său, într-un efort diligent ca să aflăm cum dorește El să trăim noi.

Ce beneficiu principal vine din studierea Scripturilor?

„din pruncie cunoști Sfintele Scripturi, cari pot să-ți dea înțelepciunea care duce la mântuire, prin credința în Hristos Isus. Toată Scriptura este însuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună” (2 Timotei 3:15-17).

Prin Biblie Dumnezeu ne prevede cu doctrina și instrucțiunea modului Lui de viață. El ne muștră și ne corectează, arătându-ne unde avem nevoie să ne schimbăm. El de asemenea ne dă puterea să ne creștem la maturitate spirituală și să primim mântuirea. Studiul Bibliei este modul nostru de a-I permite lui Dumnezeu să ne vorbească. Este datoria noastră să dăm atenție cuvintelor Sale, să le facem parte din gândirea noastră și să acționăm pe ca am învățat.

Bărbații și nevestele care au devenit apropiați unii cu alții în inimă și la minte adesea petrec ore de conversație intensă împreună. Ei își discută țelurile lor, temerile, bucuriile, dorințele și nevoile. O relație apropiată cu Dumnezeu cere același tip de comunicare deschisă, efectivă, în două sensuri.

Ne va ajuta studiul Cuvântului lui Dumnezeu să avem o înțelegere mai bună a propriei noastre firi și a voinței lui Dumnezeu?

„Căci Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător, mai tăietor decât orice sabie cu două tăișuri: pătrunde până acolo că desparte sufletul și duhul, încheieturile și măduva, judecă simțirile și gândurile inimii” (Evreii 4:12).

„Descoperirea cuvintelor Tale dă lumină, dă pricepere celor fără răutate” (Psalm 119:130).

Acest *Curs de Studiu al Bibliei* a fost creat să te ajute pe tine să înțelegi Scripturile. Dar nu accepta numai cuvântul nostru despre ce ne învață Biblia. Cercetează Scripturile tu însuși! Pune întrebări; fii informat. Caută versurile care preced și care urmează acelea pe care le cităm noi. Fii sigur că devii familiar cu contextul. Lasă-L pe Dumnezeu să-ți vorbească pentru El Însuși. Cu rugăciune cere-I ghidarea și atunci soarbe-I cuvintele. Numai atunci vei ști cu siguranță că aceea ce ai învățat aici este învățătura Dumnezeului viu (Dacă ai întrebări pe care nu le poți rezolva singur, spune-ne. Unul dintre corespondenții noștri personali va fi fericit să te ajute).

În ce alt fel ne comunică Dumnezeu voința Sa?

„Filip a alergat, și a auzit pe Etiopian citind pe proorocul Isaia. El i-a zis: „Înțelegi tu ce citești?” Famenul a răspuns: „Cum aş putea să înțeleg, dacă nu mă va călăuzi cineva?” Și a rugat pe Filip să se suie în car, și să șadă împreună cu el” (Faptele Apostolilor 8:30-31).

„Dar cum vor chema pe Acela în care n-au crezut? Și cum vor crede în Acela, despre care n-au auzit? Și cum vor auzi despre El fără propovăduitor? Și cum vor propovădui, dacă nu sunt trimeși? După cum este scris: „Cât de frumoase sunt picioarele celor ce vestesc pacea, ale celor ce vestesc Evanghelia!” (Romani 10:14-15).

Nici un om nu este o insulă. Indiferent cât de mult studiem avem nevoie de învățători care să ne îndrepte în direcția corectă. Dumnezeu îi prevede ca să edifice pe poporul Său (Efeseni 4:11-13), instruindu-i în elementele de bază ale Cuvântului Său. Acest este unul dintre motivele principale de ce trebuie să ne adunăm împreună regulat – ca să auzim bătrâni maturi spiritual expunând cuvintele vieții din Scripturi.

Observând ziua de Sabat a lui Dumnezeu

Multe națiuni observă sărbători ca să onoreze eroii naționali. Spre exemplu, americanii observă Ziua Președinților, Ziua Memorială și a Veteranilor de Război pentru a-i onora pe cei care și-au servit țara. Chiar și la locul de muncă, respectul și onoarea sunt arătate prin tradiții cum ar fi picnicurile salariaților, Ziua Secretarelor și Ziua Patronilor. Onorând membrii familie în Ziua Mamei, Ziua Taților sau aniversările căsătoriilor contribuie la menținerea relațiilor de familie vii și sănătoase.

Dacă noi îl iubim pe Dumnezeu și dorim o relație strânsă cu El, avem nevoie să petrecem timp onorându-L și trăgându-ne aproape de El. M.Scott Peck, în romanul său *The Road Less Traveled* [Calea cea mai puțin umblată], comentează asupra importanței împărțitului timpului într-o relație de dragoste: „Când iubim ceva este de valoare pentru noi, și când ceva este de valoare pentru noi petrecem timp cu ea, timp să ne bucurăm de ea și timp să avem grijă de ea. Observă un adolescent în dragoste cu mașina lui și notează timpul pe care îl va petrece admirându-o, lustruind-o, reparând-o și acordând-o. Sau o persoană vârstnică cu o grădină de trandafiri, și timpul petrecut curățindu-i, acoperindu-le rădăcinile, dându-le îngrășămintă și studiindu-i. La fel este când îi iubim pe copiii: petrecem timp admirându-i și având grijă de ei. Noi le dăm timpul nostru.” (1978, p.22).

Pentru că principiul acesta este aplicabil ființelor omenești pe care le iubim, nu ar trebui să fie aplicabil de asemenea relației noastre cu Dumnezeu?

Tradițiile noastre ne încurajează să ne facem timp să-i onorăm pe cei pe care îi respectăm. Dar cât de mulți își vor face timp să observe sabbaturile sacre sau adunările sfinte desemnate specific în Scripturi pentru a-L onora pe Dumnezeu?

Sunt creștinii îndrumați să se adune împreună în mod regulat?

„Să veghem unii asupra altora, ca să ne îndemnăm la dragoste și la fapte bune. Să nu părăsim adunarea noastră, cum au unii obicei; ci să ne îndemnăm unii pe alții, și cu atât mai mult, cu cât vedeți că ziua se apropie” (Evreii 10:24-25).

Ne spun Scripturile în ce zi ar trebui noi să ne adunăm să ne închinăm și să-L onorăm pe Dumnezeu?

„Șase zile să lucrați; dar ziua a șaptea este Sabatul, ziua de odihnă, cu o adunare sfântă.” (Leviticul 23:3).

„Să nu care cumva să nu țineți Sabatele Mele, căci acesta va fi între Mine și voi... un semn după care se va cunoaște că Eu sunt Domnul, care vă sfințesc” (Exodul 31:13).

„Adu-ți aminte de ziua de odihnă [Sabat], ca s-o sfințești” (Exodul 20:8).

Dumnezeu ne explică nouă când ar trebui noi să ne adunăm oficial ca să-L onorăm pe El. El a pus de o parte *ziua a șaptea* a fiecărei săptămâni pentru noi să ne adunăm împreună să ne îmbunătățim relația cu El. El vrea să mențină relația aceasta vie și în creștere. El a pus de o parte Ziua de Sabat ca un timp sfințit special pentru noi ca să ne tragem mai aproape de El și să ne îmbunătățim relația cu El.

Totuși cei mai mulți oameni cred că observarea zilei a șaptea de Sabat numai este importantă pentru Dumnezeu – că nu are importanță ce zi observăm noi. Sărbătorind o zi de propria lor alegere, ei ignoră că Creatorul nostru a *definit specific* ziua pentru ca noi să ne adunăm să ne închinăm Lui. În Porunca a Patra El ne spune să observăm ziua *a șaptea* a fiecărei săptămâni.

Dacă noi credem că trebuie să trăim conform fiecărui cuvânt al lui Dumnezeu, după cum a recomandat Isus (Luca 4:4), noi simplu nu putem ignora Porunca aceasta. Noi nu putem spune cinstit că credem în ținerea Celor Zece Porunci, și atunci să ne contrazicem singuri aruncând sau schimbând Porunca a Patra, care ne spune să ne amintim ziua de Sabat și s-o ținem sfântă.

La ce altceva se așteaptă Dumnezeu din partea noastră în ziua Sa de Sabat?

„Să lucrezi șase zile, și să-ți faci lucrul tău. Dar ziua a șaptea este ziua de odihnă închinată Domnului, Dumnezeului tău: să nu faci nici o lucrare în ea...” (Exodul 20:9-10).

„Dacă îți vei opri piciorul în ziua Sabatului, ca să nu-ți faci gusturile tale în ziua Mea cea sfântă; dacă Sabatul va fi desfătarea ta, ca să sfințești pe Domnul, slăvindu-l, și dacă-l vei cinsti, neurmând căile tale, neîndeletnicindu-te cu treburile tale și nededându-te la flecărie, atunci te vei putea desfăta în Domnul, și Eu te voi sui pe înălțimile țării, te voi face să te bucuri de moștenirea tatălui tău Iacov; căci gura Domnului a vorbit” (Isaia 58:13-14).

Sabatul este un timp când munca noastră de ocupație normală se oprește. Dumnezeu a pus de o parte Sabatul ca un timp special de odihnă în plus, rugăciune personală în plus și mai mult studiu al Bibliei și o zi de adunare pentru educație din scripturi și tovarășie.

Sabatul este adesea descris fals ca o povară pe care Hristos a venit s-o înlătore. Dar Cuvântul lui Dumnezeu nu a descris niciodată Sabatul Său ca o povară sau să spună că Hristos a anulat-o. În schimb Scripturile o descriu ca un timp *încântător* – un timp să ne clădim relația noastră cu Dumnezeu și cu frații noștri în Hristos. Acei care îl iubesc pe Dumnezeu se vor bucura în toate activitățile acestea speciale de Sabat. Dar acei care numai pretind că-L iubesc pe Dumnezeu pot într-adevăr să considere Sabatul o povară. Din cauza atitudinii lor proprii, ei o vor considera o impoziție asupra timpului lor propriu.

Dece ne spune Dumnezeu că observarea noastră a zilei a șaptea a săptămânii este importantă pentru El?

„Căci în șase zile a făcut Domnul cerurile, pământul și marea, și tot ce este în ele, iar în ziua a șaptea S'a odihnit: de aceea a binecuvântat Domnul ziua de odihnă și a sfințit-o” (Exodul 20:11).

„Le-am dat și Sabatele Mele, să fie ca un semn între Mine și ei, pentru ca să știe că Eu sunt Domnul, care-i sfințesc” (Ezekiel 20:12).

Ziua a șaptea de Sabat este un semn de *identitate* a lumii care I se închină *Dumnezeului Creator*. Sabatul ne reamintește în fiecare săptămână că Dumnezeul căruia ne închinăm a creat universul și că noi trebuie să ne închinăm numai Lui – niciodată lucrurilor pe care El le-a creat. Ne prevede cu timp privat în plus și special pentru a ne trage mai aproape de El.

Religiile idolatre, în feluri diferite, se închină creației în loc de Creator (Romani 1:22-25). Prin teoria evoluției mulți din lumea academică și științifică subscrie și promovează o religie ateistă bazată pe premisa că creația este propria sa creatoare. Ea negează existența unui Dumnezeu Creator. (Dacă dorești mai multe dovezi științifice demonstrând imposibilitatea vieții evoluând spontan fără un Creator, să ceri negreșit copiile gratuite ale broșurilor *Există Dumnezeu: suprema întrebare a vieții* [Life's Ultimate Question: Does God Exist?] și *Creație sau Evoluție: Are importanță ce crezi?* [Creation or Evolution: Does it Matter What You Believe?], sau le poți cobora de pe Internet la www.ucg.org/easteuropean).

Ne-a dat Creatorul nostru un exemplu de observare a Sabatului odihnindu-se în el?

„În ziua a șaptea Dumnezeu Și-a sfârșit lucrarea, pe care o făcuse; și în ziua a șaptea S'a odihnit de toată lucrarea Lui pe care o făcuse. Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea și a sfințit-o, pentru că în ziua aceasta S'a odihnit de toată lucrarea Lui, pe care o zidise și o făcuse” (Genesis 2:2-3).

Isus Hristos, exemplul nostru perfect omenesc, și-a făcut El obiceiul să se adune cu alții în ziua de Sabat?

„A venit [Isus] în Nazaret, unde fusese crescut; și, după obiceiul Său, în ziua Sabatului, a intrat în sinagogă...” (Luca 4:16).

Include observarea Sabatului o poruncă să ne adunăm cu alții cu aceeași credință?

„Șase zile să lucrați; dar ziua a șaptea este Sabatul, ziua de odihnă, cu o adunare sfântă...” (Leviticul 23:3).

Cuvântul ebraic tradus aici „adunare” transmite înțelesul unei *citări la o adunare*. Înseamnă o citație *oficială* pentru închinăciune. Biblia Ortodoxă Română o traduce astfel: „Șase zile să lucrați, iar ziua a șaptea este ziua odihnei, *adunare sfântă a Domnului*: nici o muncă să nu faceți; aceasta este odihna Domnului în toate locuințele voastre.

Este instrucțiunea aceasta pentru poporul lui Dumnezeu să se adune regulat repetată în Noul Testament?

„Să veghem unii asupra altora, ca să ne îndemnăm la dragoste și la fapte bune. Să nu părăsim adunarea noastră...” (Evreii 10:24-25).

„Căci Cel ce sfințește și cei ce sunt sfințiți, sunt dintr'unul. De aceea, Lui nu-i este rușine să-i numească „frați”, când zice: „Voi vesti Numele Tău fraților Mei; Îți voi cânta lauda în mijlocul adunării” (Evreii 2:11-12).

Chiar și relația noastră cu Isus Hristos este înrămată într-un aranjament care include adunarea copiilor lui Dumnezeu. Întâlnindu-ne cu alții cu aceeași minte ca să învățăm mai mult despre Dumnezeu prin studiul Cuvântului Său este unul din felurile în care îi arătăm lui Dumnezeu că noi suntem interesați în El și în poporul Lui.

Observarea Sabatului săptămânal este o parte importantă din viața pe care Dumnezeu o dorește pentru noi (Pentru o explicație completă de ce și cum trebuie să observăm Sabatul zilei a șaptea, să ceri negreșit copia ta gratuită a broșurii *Dela apus la apus: Sabatul de odihnă al lui Dumnezeu* [Sunset to Sunset: God's Sabat of Rest] sau coboar-o de pe Internet la www.ucg.org/easteuropean).

Vrea Dumnezeu ca noi să ne adunăm în alte ocazii sfinte să I ne închinăm și să-L onorăm?

„De trei ori pe an, să prăznuiești sărbători în cinstea Mea. Să ții sărbătoarea azimelor...Să ții sărbătoarea secerișului, a celor dintâi roade din munca ta, din ceeace vei semăna pe câmp; și să ții sărbătoarea străngerii roadelor, la sfârșitul anului, când vei strânge de pe câmp rodul muncii tale” (Exodul 23:14-16).

Dumnezeu ne spune să ne adunăm să I ne închinăm în zilele festivalurilor pe care le poruncește El. Deși este dincolo de scopul acestei lecții să acoperim importanța și semnificația sărbătorilor anuale ale lui Dumnezeu, ele sunt acoperite în lecția următoare. Între timp să ceri negreșit copia ta gratuită *Planul zilelor sfinte ale lui Dumnezeu: Promisiunea de speranță pentru omenire* [God's Holy Day Plan: The Promise of Hope for All Mankind] sau coboar-o de pe Internet la www.ucg.org/easteuropean).

Credință și Fidelitate

Cât de esențială este credința în relația noastră cu Dumnezeu?

„Și fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui! Căci cine se apropie de Dumnezeu, trebuie să creadă că El este, și că răsplătește pe cei ce-l caută” (Evreii 11:5).

„Cine este credincios în cele mai mici lucruri, este credincios și în cele mari; și cine este nedrept în cele mai mici lucruri, este nedrept și în cele mari” (Luca 16:10).

Încredere și fidelitate – credință în Dumnezeu și fidelitate Cuvântului Său – sunt aspecte esențiale ale modului de viață a Scripturilor. În Noul Testament cuvintele *credință*, *credincios* și *fidelitate* sunt toate derivate dela cuvântul grec *pistis*. Dicționarul traducătorului al lui Vine al cuvintelor Vechiului și Noului Testament [*Vine's Expository Dictionary of Old and New Testament Words*] definește *pistis* ca „încredere,...demn de încredere,...ce este crezut,...conținutul crezului, „credința,”... motiv pentru „credință,”...o asigurare,...un jurământ de fidelitate...” (1985, „Credința” [„Faith”], p. 222).

Infidelitatea – absența credinței – este o cauză principală a distrugerii relațiilor, în special a căsătoriilor. În orice relație apropiată fidelitatea și încrederea sunt vitale. Cele mai multe ceremonii de căsătorie conțin o declarație dela fiecare parte promițând să fie credincioase una alteia – adesea până la moarte. Satisfacerea unei asemenea promisiuni implică fiecare să demonstreze fidelitatea pentru celălalt prin acte continue de dragoste.

M. Scott Peck, în *Calea cea mai puțin umblată* [*The Road Less Traveled*], conchide că o asemenea dedicare – o asemenea determinare ca să împlinească jurămintele, promisiunile și răspunderile relației – este esențială în toate relațiile cu succes. El scrie, „...dedicarea este fundația, baza oricărei relații cu adevărat iubitoare” (p. 140).

Ce fel de credință este ineficace?

„Tu crezi că Dumnezeu este unul, și bine faci; dar și dracii cred... și se înfioară! Vrei dar să înțelegi, om nesocotit, că credința fără fapte este zădarnică?” (Iacov 2:19-20).

Credința în Dumnezeu nu este suficientă. Asemenea credință fără „fapte” este moartă. O credință vie este o credință *activă*. „Fiți împlinitori ai Cuvântului, nu numai ascultători, înșelându-vă singuri. Căci dacă ascultă cineva Cuvântul, și nu-l împlinește cu fapta, seamănă cu un om, care își privește fața firească într'o oglindă; și, după ce s-a privit, pleacă și uită îndată cum era. Dar cine își va adânci privirile în legea desăvârșită, care este legea slobozeniei, și va stăruii în ea, nu ca un ascultător uituc, ci ca un împlinitor cu fapta, va fi fericit în lucrarea lui” (Iacov 1:22-25).

Ne dă Dumnezeu un exemplu de credința Sa în angajamentele și promisiunile Sale?

„Să știi dar că Domnul, Dumnezeul tău, este singurul Dumnezeu. El este un Dumnezeu credincios și Își ține legământul și îndurarea până la al miilea neam de oameni față de cei ce-l iubesc și păzesc poruncile Lui” (Deuteronom 7:9).

„Dacă suntem necredincioși, totuși El rămâne credincios, căci nu Se poate tăgădui singur” (2 Timotei 2:13; compară cu Evreii 10:23).

Cum se așteaptă Dumnezeu ca noi să ne demonstrăm credința, încrederea și fidelitatea noastră către El?

„Frații mei, ce-i folosește cuiva să spună că are credință, dacă n-are fapte? Poate oare credința aceasta să-l mântuiască? Dacă un frate sau o soră sunt goi și lipsiți de hrana de toate zilele, și unul dintre voi le zice: „Duceți-vă în pace, încălziți-vă și săturați-vă!” fără să le dea cele trebuincioase trupului, la ce i-ar folosi? Tot așa și credința: dacă n-are fapte, este moartă în ea însăși. Dar va zice cineva: „Tu ai credința, și eu am faptele.” „Arată-mi credința ta fără fapte, și eu îți voi arăta credința mea din faptele mele.” Tu crezi că Dumnezeu este unul, și bine faci; dar și dracii cred... și se înfioară! Vrei dar să înțelegi, om nesocotit, că credința fără fapte este zădarnică? Avraam, părintele nostru, n-a fost el socotit neprihănit prin fapte, când a adus pe fiul său Isaac jertfă pe altar? Vezi că credința lucra împreună cu faptele lui, și, prin fapte, credința a ajuns desăvârșită” (Iacov 2:14-22; compară cu Matei 24:45-48).

Exemplul dinamic al lui Avraam arată ce înseamnă cu adevărat *credința vie* în Dumnezeu. Avraam nu numai că a crezut în Dumnezeu, el a crezut ce a zis Dumnezeu și a urmat ce i-a poruncit Dumnezeu. În felul acesta trebuie să trăim și noi.

Pentru că Dumnezeu ne este credincios nouă, El se așteaptă ca și noi să-i fim credincioși Lui. El se așteaptă ca noi să credem în loialitatea Lui – să avem încredere în El cu o inimă loială.

Cum a demonstrat Avraam credința lui – crezul și încrederea – în Dumnezeu?

„Avraam a ascultat de porunca Mea, și a păzit ce i-am cerut, a păzit poruncile Mele, orânduiri Mele, și legile Mele” (Genesa 26:5).

Pentru că el a avut încredere în Dumnezeu, Avraam a trăit modul de viață care i-a făcut plăcere lui Dumnezeu. Pentru că creștinismul este un mod de viață, Dumnezeu se așteaptă ca noi să ne dovedim credința prin acțiunile și faptele noastre. Acesta este modul în care a trăit Avraam (Evreii 11:8-10).

Ce se va întâmpla în cele din urmă celor care sunt de bună știință necredincioși?

„Dar cât despre fricoși, necredincioși, scârboși, ucigași, curvari, vrăjitori, închinătorii la idoli, și toți mincinoșii, partea lor este în iazul, care arde cu foc și cu pucioasă, adică moartea a doua” (Apocalipsa 21:8).

Trebuie ca slujitorii supuși credincioși ai lui Dumnezeu să îndure încercări și suferințe?

„Și la aceasta ați fost chemați; fiindcă și Hristos a suferit pentru voi, și v-a lăsat o pildă, ca să călcați pe urmele Lui. „El n-a făcut păcat, și în gura Lui nu s-a găsit vicleșug”. Când era batjocorit, nu răspundea cu batjocuri; și, când era chinuit, nu amenința, ci Se supunea dreptului Judecător” (1 Petru 2:21-23).

„Așa că cei ce sufăr după voia lui Dumnezeu, să-și încredințeze sufletele credinciosului Ziditor, și să facă ce este bine” (1 Petru 4:19).

„Ba mai mult, ne bucurăm chiar și în necazurile noastre; căci știm că necazul aduce răbdare, răbdarea aduce biruință în încercare, iar biruința aceasta aduce nădejdea” (Romani 5:3-4).

Punându-L pe Dumnezeu primul poate cere credință și sacrificiu. Creștinii vor întâmpina încercări și suferințe la fel ca și Isus și apostolii.

Petru ne spune, „Smeriți-vă dar supt mâna tare a lui Dumnezeu, pentru ca, la vremea Lui, El să vă înalțe. Și aruncați asupra Lui toate îngrijorările voastre, căci El însuși îngrijește de voi. Fiți treji, și vegheați! Pentru că protivnicul vostru, diavolul, dă târcoale ca un leu care răcnește, și caută pe cine să înghită. Împotriviți-vă lui tari în credință, știind că și frații voștri în lume trec prin *aceleași suferințe* ca voi. Dumnezeu oricărui har, care v-a chemat în Hristos Isus la slava Sa vecinică, după ce *veți suferi puțină vreme*, vă va desăvârși, vă va întări, vă va da putere și vă va face neclintiți” (1 Petru 5:6-10).

Asemenea suferință nu este de loc neobișnuită. Aproape fiecare suferă într-un fel sau un altul. Dar este o mare diferență în încercarea unui creștin. Slujitorii lui Dumnezeu înțeleg că încercările și suferințele lor îi pot ajuta să-și clădească și să-și întărească caracterul. Ei „știu că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, și anume, spre binele celor ce sunt chemați după planul Său” (Romani 8:28).

Cum trebuie creștinii credincioși să-și vadă încercările și suferințele lor?

„Prea iubiților, nu vă mirați de încercarea de foc din mijlocul vostru, care a venit peste voi ca să vă încerce, ca de ceva ciudat, care a dat peste voi: dimpotrivă, bucurați-vă, întrucât aveți parte de patimile lui Hristos, ca să vă bucurați și să vă veseliți și la arătarea slavei Lui. Dacă sunteți batjocoriți pentru Numele lui Hristos, ferice de voi! Fiindcă Duhul slavei, Duhul lui Dumnezeu, Se odihnește peste voi” (1 Petru 4:12-14).

„Ferice de cei prizonieri din pricina neprihănirii, căci a lor este Împărăția cerurilor! Ferice va fi de voi când, din pricina Mea, oamenii vă vor ocări, vă vor prizoni, și vor spune tot felul de lucruri rele și neadevărate împotriva voastră! Bucurați-vă și veseliți-vă, pentru că răsplata voastră este mare în ceruri; căci tot așa au prizonit pe proorocii, cari au fost înainte de voi” (Matei 5:10-12).

Acei care au încredere în loialitatea lui Dumnezeu sunt confidenți că ei Îl pot încrede să acționeze în folosul lor. Ei știu că atunci când El intervine în încercările lor să-i salveze, intervenția Lui va fi în interesul lor cel mai bun conform cu marele Lui scop. Ei au încredere în înțelepciunea lui Dumnezeu și echitatea Lui și sunt dispuși să sufere ca să o dovedească (1 Petru 4:19).

Petru însumează atitudinea de încredere pe care Duhul lui Dumnezeu îi îndrumă s-o aibă: „În ea voi vă bucurați mult, măcar că acum, dacă trebuie, sunteți întristați pentru puțină vreme, prin felurite încercări, pentru ca încercarea credinței voastre, cu mult mai scumpă decât aurul care piere și care totuși este cercat prin foc, să aibă ca urmare lauda, slava și cinstea, la arătarea lui Isus Hristos, pe care voi Îl iubiți fără să-l fi văzut, credeți în El, fără să-l vedeți, și vă bucurați cu

o bucurie negrăită și strălucită, pentru că veți dobândi, ca sfârșit al credinței voastre, mântuirea sufletelor voastre” (1 Petru 1:6-9).

Fiind un vecin bun pentru alții

Una dintre cele mai cunoscute pilde ale lui Hristos este aceea a Bunului Samaritean. În parabola aceasta El descrie un om rănit care zăcea neajutorat pe un drum bine umblat.

În momente diferite, doi oameni – ambii caractere foarte religioase – au trecut pe lângă omul rănit și nu s-au oprit să-l ajute. „Dar un Samaritean, care era în călătorie, a venit în locul unde era el, și când l-a văzut, i s-a făcut milă de el. S-a apropiat de i-a legat rănilor, și a turnat peste ele untdelemn și vin; apoi l-a pus pe dobitoacul lui, l-a dus la un han, și a îngrijit de el. A doua zi, când a pornit la drum, a scos doi lei, i-a dat hangiuului, și i-a zis: „Ai grijă de el, și orice vei mai cheltui, îți voi da înapoi la întoarcere” (Luca 10:33-35).

Isus a dat pilda aceasta ca răspuns cuiva care îl întrebase, „Și cine îmi este vecinul?” După ce a dat parabola, Isus a întrebat, „Care dintr-acești trei ți se pare că a dat dovadă că este aproapele celui ce căzuse între tâlhari?” „Cel ce și-a făcut milă cu el”, a răspuns învățătorul Legii. „Du-te de fă și tu la fel”, i-a zis Isus” (versurile 36-37).

Este un interes sincer în îngrijirea și servirea altora esențial pentru modul de viață dumnezeiesc?

„Slujiți-le cu bucurie, ca Domnului, iar nu oamenilor, căci știți că fiecare, fie rob, fie slobod, va primi răsplătă dela Domnul, după binele pe care-l va fi făcut” (Efeseni 6:7-8).

„Religia curată și neîntinată, înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, este să cercetăm pe orfani și pe văduve în necazurile lor, și să ne păzim neîntinați de lume” (Iacov 1:27; compară cu Matei 20:25-28).

Isus nu a condamnat primitul. Dar El a subliniat că va veni o binecuvântare mai mare dela dat decât dela primit (Faptele Apostolilor 30:35).

Observă declarațiile acestea ale lui Isus pentru ucenicii Săi: „Fără plată ați primit, fără plată să dați” (Matei 10:8). „Și oricine va da de băut numai un pahar de apă rece unuia din acești micuți, în numele unui ucenic, adevărat vă spun că nu-și va pierde răsplata” (versul 42). „Care este deci robul credincios și înțelept, pe care l-a pus stăpânul său peste ceata slugilor sale, ca să le dea hrana la vremea hotărâtă? Ferice de robul acela, pe care stăpânul său, la venirea lui, îl va găsi făcând așa! Adevărat vă spun că îl va pune peste toate averile sale” (Matei 24:45-47).

Dând și servind sunt simplu punerea dragostei lui Dumnezeu în practică. Pavel a scris, „Căci voi, fraților, ați fost chemați la libertate [fiind robi ai păcatului]; (Romani 6:20-22); numai să nu folosiți libertatea ca prilej de a sluji trupului, ci slujiți unul altuia prin iubire” (Galateni 5:13).

Trebuie ca grija noastră pentru alții să includă și pe cei care ne displac?

„Ați auzit că s-a zis: „Să iubești pe aproapele tău, și să urăști pe vrăjmașul tău.” Dar Eu vă spun: Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc, și rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc, ca să fiți fii ai Tatălui vostru care

este în ceruri; căci El face să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni, și dă ploaie peste cei dreپți și peste cei nedreپți” (Matei 5:43-45).

Unde ne dezvăluie Dumnezeu cum să-i iubim pe alții?

„De fapt: „Să nu preacurvești, să nu furi, să nu faci nici o mărturisire mincinoasă, să nu poftești”, și orice altă poruncă mai poate fi, se cuprind în porunca aceasta: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși” (Romani 13:9).

Poruncile lui Dumnezeu – legile Sale – definesc și explică dragostea. Dezvoltând o dorință profundă de a fi o binecuvântare pentru alții – dacă ei ne iubesc sau nu – înțelegerea și aprecierea noastră pentru poruncile și legile lui Dumnezeu vor crește imens, „Însă nădejdea aceasta nu înșeală, pentru că dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt, care ne-a fost dat” (Romani 5:5).

Acceptând Responsabilitatea Personală

În termeni de moralitate creștină, care sunt unele din responsabilitățile noastre fundamentale?

„Curvia, sau orice altfel de necurăție, sau lăcomia de avere, nici să nu fie pomenite între voi, așa cum se cuvine unor sfinți. Să nu se audă nici cuvinte porcoase, nici vorbe nechibzuite, nici glume proaste, cari nu sunt cuviincioase; ci mai de grabă cuvinte de mulțămire. Căci știți bine că nici un curvar, nici un stricat, nici un lacom de avere, care este un închinător la idoli, n-are parte de moștenire în Împărăția lui Hristos și a lui Dumnezeu” (Efeseni 5:3-5; compară cu Coloseni 3:5-10).

„Totuși, din pricina curviei, fiecare bărbat să-și aibă nevasta lui, și fiecare femeie să-și aibă bărbatul ei” (1 Corinteni 7:2).

„Căsătoria să fie ținută în toată cinstea, și patul să fie nespurcat, căci Dumnezeu va judeca pe curvari și pe preacurvari” (Evreii 13:4).

Dumnezeu Își cheamă poporul din toate nivelele de viață. Indiferent de natura și extinderea păcatelor noastre din trecut, Dumnezeu ne iartă când ne pocăim și le abandonăm. Pentru a-I face plăcerea lui Dumnezeu, însă, noi trebuie să continuăm să ascultăm și să urmăm instrucțiunile Lui cu privire la ce este comportare acceptabilă.

Noi trebuie să ne păzim împotriva reîntoarcerii la practicile pe care El le condamnă, la păcatele pe care le-a acoperit sacrificiul lui Hristos.

Ce trebuie noi să facem să evităm imoralitatea lumii din jurul nostru?

„Nu v-a ajuns nici o ispită, care să nu fi fost potrivită cu puterea omenească. Și Dumnezeu, care este credincios, nu va îngădui să fiți ispitiți peste puterile voastre; ci, împreună cu ispita, a pregătit și mijlocul să ieșiți din ea, ca s-o puteți răbda” (1 Corinteni 10:13).

„Și noi, dar, fiindcă suntem înconjuțați cu un nor așa de mare de martori, să dăm la o parte orice piedică, și păcatul care ne înfășoară așa de lesne, și să alergăm cu stăruință în alergarea care ne stă înainte. Să ne uităm țintă la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus, care, pentru bucuria care-i era pusă înainte, a suferit crucea, a disprețuit rușinea, și șade la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu” (Evreii 12:1-2; compară cu 1 Petru 4:3-5).

Apărarea noastră cea mai bună împotriva tentației să păcătuiem sunt (1) stând departe de împrejurările care sunt în special te ispititoare și (2) stând în contact strâns cu Dumnezeu prin rugăciune.

Pavel a spus, „Fugiți de curvie! Orice alt păcat, pe care-l face omul, este un păcat săvârșit afară din trup; dar cine curvește, păcătuiește împotriva trupului său” (1 Corinteni 6:18). Pentru a recunoaște cum putem evita să fim ademniți de păcat avem nevoie de ghidarea lui Dumnezeu prin Duhul Său. Pentru a primi ajutorul acesta Isus ne sfătuiește: „Vegheați și rugați-vă, ca să nu cădeți în ispită; duhul, în adevăr, este plin de râvnă, dar carnea este neputincioasă” (Matei 26:41). El de asemenea adaugă, „Rugați-vă, ca să nu cădeți în ispită” (Luca 22:40).

Atitudinea noastră privitor dacă lăsăm păcatul să ne devină atractiv este foarte importantă. Așa cum se zice faptele vorbesc mai tare ca cuvintele. Atitudinile noastre, alegerile și comportarea vorbesc volume despre ce suntem și ce credem. Ele dezvăluie dacă suntem sinceri și adevărați sau falși și șarlatani.

Trebuie să ne ferim de necredincioși ca să evităm păcatul?

„Nu Te rog să-i iei din lume, ci să-i păzești de cel rău...Cum M-ai trimes Tu pe Mine în lume, așa i-am trimes și Eu pe ei în lume” (Ioan 17:15, 18).

Isus nu i-a instruit niciodată pe membrii Bisericii Sale ca să se retragă complet dela cei care încă nu s-au pocăit de păcatele lor. Așa cum a explicat Pavel, „V-am scris în epistola mea să n-aveți nici o legătură cu curvarii. Însă n-am înțeles cu curvarii lumii acesteia, sau cu cei lacomi de bani, sau cu cei hrăpăreți, sau cu cei ce se închină la idoli, fiindcă atunci ar trebui să ieșiți din lume. Ci v-am scris să n-aveți nici un fel de legături cu vreunul care, măcar că își zice „frate”, totuși este curvar, sau lacom de bani, sau închinător la idoli, sau defăimător, sau bețiv, sau hrăpăreț; cu un astfel de om nu trebuie nici să mâncați” (1 Corinteni 5:9-11).

Noi trebuie să ne alegem prietenii și tovarășii cei mai apropiați dintre oameni a căror influență nu ne va conduce la păcat pentru că „Tovărășiile rele strică obiceiurile bune” (1 Corinteni 15:33). Dar aceasta nu trebuie să ne prevină să avem relații cu lume multă care încă nu a fost chemată de Dumnezeu.

Însuși Isus s-a asociat deschis cu lume care El a știut că erau păcătoși. El nu a participat nici odată cu ei în păcatele lor, dar nici nu i-a evitat sau i-a considerat mai prejos de El ca să se asocieze cu ei, „Pe când ședea Isus la masă în casa lui Levi, mulți vameși și păcătoși au șezut și ei la masă cu El și cu ucenicii Lui; căci erau mulți cari mergeau de obicei după El. Cărturarii și Fariseii, când L-au văzut mâncând cu vameșii și cu păcătoșii, au zis ucenicilor Lui: „De ce mănâncă El și bea cu vameșii și cu păcătoșii?” Isus, când a auzit acest lucru, le-a zis: „Nu cei sănătoși au trebuință de doftor, ci cei bolnavi. Eu am venit să chem la pocăință nu pe cei neprihăniți, ci pe cei păcătoși” (Marcu 2:15-17).

Amintește-ți că Cuvântul lui Dumnezeu ne spune „Cinstiți pe toți oamenii” (1 Petru 2:17). Noi putem evita situațiile care ne invită să participăm cu ei la păcatele lor fără să-i

respingem ca prieteni. Noi trebuie să evităm întotdeauna de a fi distanți, fără grijă și nepoliticoși către vecini, rude sau asociați care cred diferit de noi. Dacă ei vor să se asocieze cu noi social noi nu trebuie să-i descurajăm, atâta timp cât ei nu ne presează să încălcăm legile lui Dumnezeu.

Ca rezultat al asociației noastre respectuoase și considerată cu ei este posibil ca exemplul nostru să aibă un impact asupra părerilor și comportării lor (1 Corinteni 7:12-16; 1 Petru 3:1).

Să-i presăm noi pe alții să ne accepte credințele noastre?

„Vorbirea voastră să fie totdeauna cu har, dreasă cu sare, ca să știți cum trebuie să răspundeți fiecăruia” (Coloseni 4:6).

„Ci sfințiți în inimile voastre pe Hristos ca Domn.” Fiți totdeauna gata să răspundeți oricui vă cere socoteală de nădejdea care este în voi; dar cu blândețe și teamă, având un cuget curat; pentru ca cei ce bârfesc purtarea voastră bună în Hristos, să rămână de rușine tocmai în lucrurile în cari vă vorbesc de rău” (1 Petru 3:15-16).

Noi trebuie să fim cu grijă să avem respect pentru simțămintele și convingerile altora, chiar când noi nu suntem de acord cu ei. Noi nu trebuie să-i forțăm să ne accepte credințele noastre. Nici nu trebuie să-i forțăm să asculte sau să accepte informația pe care ei nu au cerut-o și nu au dorința să primească. Îndrumările lui Petru sunt să le răspundem deschis, cinstit și politicos când ei ne întrebă să le explicăm credințele noastre. Așa cum o pune Biblia „să știți cum trebuie să răspundeți fiecăruia” (Coloseni 4:6).

Noi trebuie să le respectăm simțămintele și să-i tratăm cu blândețe și respect. Trebuie să le arătăm aceeași curtoazie care ne-ar place să primim dacă noi i-am întreba despre credința lor. Amintește-ți, așa cum a fost explicat într-o lecție anterioară, numai Dumnezeu poate chema lumea și să le dea înțelegerea necesară pentru pocăință.

Dacă exemplul și comportarea noastră bună îi face să ne întrebe despre credințele noastre și modul nostru de viață, noi trebuie să le răspundem întrebările corespunzător. Dar noi nu trebuie să fim niciodată necivilizați sau să-i forțăm să asculte mai mult decât vor ei să audă. Există un vechi proverb înțelept: „Un om convins împotriva voinței lui încă este aceeași părere. Aceasta este adevărat în general. Noi trebuie să fim un exemplu a caracterului și căilor lui Dumnezeu. Dacă oamenii respectă exemplul nostru, ei ar putea să întrebe de ce trăim noi așa cum trăim. Atunci le putem răspunde – în limita interesului lor.

Trăind ca lumini în lume

Pavel ne spune, „Faceți toate lucrurile fără cârtiri și fără șovăieli, ca să fiți fără prihană și curați, copii ai lui Dumnezeu, fără vină, în mijlocul unui neam ticălos și stricat, în care *străluciți ca niște lumini în lume*, ținând sus Cuvântul vieții; așa ca, în ziua lui Hristos, să mă pot lăuda că n-am alergat, nici nu m-am ostenit în zădar” (Filipeni 2:14-16). Dumnezeu se așteaptă ca să fim exemple pentru întreaga lume.

Ce altceva a spus Hristos despre exemplul nostru pentru alții?

„Voi sunteți lumina lumii. O cetate așezată pe un munte, nu poate să rămână ascunsă. Și oamenii n-aprind lumina ca s-o pună supt obroc, ci o pun în sfeșnic, și luminează tuturor celor

din casă. Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune, și să slăvească pe Tatăl vostru, care este în ceruri” (Matei 5:14.16).

Noi avem o responsabilitate să arătăm fructul Duhului lui Dumnezeu și a dragostei Sale pentru alții prin exemplul și comportarea noastră.

Trebuie ca dorința noastră de a fi un exemplu bun afecteze modul în care ne îmbrăcăm?

„Vreau dar ca bărbații să se roage în orice loc, și să ridice spre cer mâini curate, fără mânie și fără îndoieli. Vreau, de asemenea, ca femeile să se roage îmbrăcate în chip cuviincios, cu rușine și sfială; nu cu împletituri de păr, nici cu aur, nici cu mărgăritare, nici cu haine scumpe, ci cu fapte bune, cum se cuvine femeilor cari spun că sunt evlavioase” (1 Timotei 2:8-10).

„Podoaba voastră să nu fie podoaba de afară, care stă în împletitura părului, în purtarea de scule de aur sau în îmbrăcarea hainelor, ci să fie omul ascuns al inimii, în curăția nepieritoare a unui duh blând și liniștit, care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu” (1 Petru 3:3-4).

Îmbrăcatul și pieptănatul nostru cu modestie în stiluri care arată că avem un adevărat sens de proprietate și moderație sunt importante pentru Dumnezeu. Noi trebuie să evităm extremele care ne atrag prea multă atenție sau care ne clasifică drept neobișnuiți.

La fel de importantă este atitudinea noastră – modul în care ne gândim despre noi înșine și cât suntem noi de senzitive la sensibilitățile altora. Când gândirea noastră este morală și considerată pentru alții – când reflectă mintea lui Hristos (Filipeni 2:5) – va fi reflectată în mod normal de alegerile pe care le facem în pieptănatul și comportare. Alegerile acestea spun multe despre caracterul nostru.

Noi avem nevoie să atingem un echilibru. Noi trebuie să ne îmbrăcăm și să ne îngrijim potrivit, corespunzător pentru ocazie, fără să mergem în extrema de a atrage atenția asupra noastră. Punctul principal este că costumele și atitudinea trebuie să fie întotdeauna onorabile și respectabile.

Ce trebuie să ne distingă de restul lumii?

„Isus i-a răspuns: „Este scris: Omul nu va trăi numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu” (Luca 4:4).

„Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții” (Ioan 13:35).

„Cine păzește poruncile Lui, rămâne în El, și El în el. Și cunoaștem că El rămâne în noi prin Duhul, pe care ni l-a dat” (1 Ioan 3:24).

Viețile noastre trebuie să fie exemple de supunere la tot Cuvântul lui Dumnezeu într-o manieră iubitoare care reflectă Duhul lui Dumnezeu ce locuiește în noi.

Cum se așteaptă Hristos ca Biserica Sa să interacționeze cu restul lumii?

„Cum M-ai trimes Tu pe Mine în lume, așa i-am trimes și Eu pe ei în lume” (Ioan 17:18).

„Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit...” (Matei 28:19-20).

În afară de punerea exemplului de cum vrea Dumnezeu să trăiască oamenii, Biserica trebuie să învețe și să explice activ căile lui Dumnezeu acelor care doresc să asculte. Răspândirea publică a Evangheliilor este de obicei responsabilitatea indivizilor ordinați și antrenați în special ca să comunice efectiv mesajul lui Hristos publicului din audiență.

Pavel, spre exemplu, a cerut membrilor bisericii din Efes să ceară ajutorul lui Dumnezeu „Faceți în toată vremea, prin Duhul, tot felul de rugăciuni și cereri. Vegheați la aceasta, cu toată stăruința, și rugăciune pentru toți sfinții, și pentru mine, ca, ori de câte ori îmi deschid gura, să mi se dea cuvânt, ca să fac cunoscut cu îndrăzneală taina Evangheliei, al cărei sol în lanțuri sunt; pentru ca, zic, să vorbesc cu îndrăzneală, cum trebuie să vorbesc” (Efeseni 6:18-20). Pavel a avut un serviciu public foarte vizibil, dar el de asemenea a prețuit și a solicitat frații Bisericii în rugăciune și suport. În felul acesta ei au lucrat împreună să împlinească misiunea pe care Dumnezeu o dăduse Bisericii Sale.

Astăzi membrii Bisericii lui Dumnezeu nu sunt deosebiți. Cei care au Duhul lui Dumnezeu lucrând în ei sunt nerăbdători să fie exemple ale modului de viață ale lui Dumnezeu și își fac partea lor ajutând să trimită evanghelia curată a lui Isus Hristos tuturor.

Ia Dumnezeu notă specială de acei din Slujitorii Săi care își fac timp să comunice și să muncească împreună ?

„Atunci și cei ce se tem de Domnul au vorbit adesea unul cu altul; Domnul a luat aminte la lucrul acesta, și a ascultat; și o carte de aducere aminte a fost scrisă înaintea Lui, pentru cei ce se tem de Domnul, și cinstesc Numele Lui. „Ei vor fi ai Mei, zice Domnul oștirilor, Îmi vor fi o comoară deosebită, în ziua pe care o pregătesc Eu. Voi avea milă de ei, cum are milă un om de fiul său, care-i slujește. Și veți vedea din nou atunci deosebirea dintre cel neprihănit și cel rău, dintre cel ce slujește lui Dumnezeu și cel ce nu-i slujește” (Maleahi 3:16-18).

Întâlnindu-ne cu alții cu aceeași minte este important. Biserica Unită a lui Dumnezeu, o Asociație Internațională, are sute de congregații prin toată lumea care sunt dedicate serviciului lui Dumnezeu și făcându-I munca Lui. Dacă dorești adresa sau telefonul a unuia dintre preoții noștri, te rugăm să iei legătura cu noi la adresa și telefonul de pe lista dela sfârșitul lecției Cursului de Studiu al Bibliei, sau vizitează-ne la locul nostru pe Internet la www.ucg.org .

În momentul când primim pe Duhul lui Dumnezeu, prin ceremonia botezului, noi devenim ai lui Hristos. Din momentul acela înainte Dumnezeu are mari speranțe pentru noi ca copiii Lui. El se așteaptă ca noi să urmăm calea Lui cu sinceritate și entuziasm ca lumini în lume.

Pentru a-ți lărgi înțelegerea

Pentru a înțelege mai bine punctele acoperite de lecția aceasta, să ceri negreșit broșurile acestea gratuite, pe care le poți cobora și depe Internet la www.ucg.org/easteuropean

- Există Dumnezeu? Suprema întrebare a vieții – Life’s Ultimate Question: Does God Exist?
- Creație sau Evoluție: Are importanță ce crezi? -- Creation or Evolution – Does it Really Matter What You Believe?
- Dela apus la apus: Sabatul de odihnă a lui Dumnezeu – Sunset to Sunset: God’s Sabbath Rest.
- Biserica clădită de Isus – The Church Jesus Built.
- Planul zilelor sfinte ale lui Dumnezeu: Promisiunea de speranță pentru omenire – God’s Holy Day Plan: The Promise of Hope For All Mankind.
- Poți avea o credință vie – You Can Have A Living Faith.
- Transformându-ți viața – procesul de convertire – Transforming Your Life – The Process of Conversion.
- Făcând să muncească viața – Making Life Work.

Pentru broșurile tale gratuite ia legătura cu biroul din țara ta, sau țara cea mai apropiată de tine, depe lista de mai jos, sau depe Internet la www.ucg.org/easteuropean sau www.gnmagazine.org .

Puncte de meditat

Următoarele întrebări sunt intenționate să stimuleze meditație în continuare asupra concepțiilor discutate în lecția aceasta și să te ajute să le aplici personal. Noi sugerăm ca să îți timpul necesar să scrii răspunsurile tale la întrebări și să le compari cu cele date de scripturi. Noi te rugăm să te simți liber să ne scrii orice comentarii sau sugestii, inclusiv întrebări despre curs sau lecția aceasta.

- Este posibil să I te închini degeaba lui Dumnezeu Tatăl și lui Isus Hristos? (Matei 7:21-23; 15:7-9).
- Descriu Scripturile creștinismul ca un mod de viață? (Faptele Apostolilor 9:1-2; 18:26; 19:9, 23; 22:4; 24:14,22).
- Urmând calea lui Dumnezeu cere făcând voia lui Dumnezeu? (Matei 7:13-14, 21-23).
- Care sunt unele principii fundamentale care fac calea lui Dumnezeu diferită de calea egoistă a acestei lumi? (Filipeni 2:3-5; Matei 6:33; Luca 10:25-28; 1 Ioan 5:3).
- Cum ne învață Biblia să-L tratăm pe Dumnezeu și pe aproapele nostru? (Matei 22:37-39; Coloseni 3:18-22).
- Cum trebuie noi să practicăm comunicarea în două direcții cu Dumnezeu? (1 Tesaloniceni 5:16-18; 1 Ioan 5:14; Proverbe 15:29; 2 Timotei 2:15; 3:15-17; Faptele Apostolilor 17:11; Romani 10:14).
- Ce zi a săptămânii observă cei care urmează calea lui Dumnezeu pentru a arăta onoare Creatorului lor și a învăța mai mult despre El? (Exodul 20:8-11; Evreii 10:24-25).
- Ce este credința vie? (Iacov 1:22-25; 2:19-20).
- Cum trebuie să privească creștinii încercările lor? (1 Petru 4:12-14; Iacov 1:2-4).
- Cum trebuie creștinii să arate dragostea lor pentru aproapele lor și chiar dușmanilor? (Iacov 1:27; Faptele Apostolilor 20:35; Matei 5:43-45; Romani 14:9).
- Ce exemplu al responsabilității creștine se așteaptă Dumnezeu ca să arătăm noi, și cum îi va afecta exemplul acesta pe cei din jurul nostru? (Efeseni 5:3-5; Matei 5:14-16; 1 Petru 5:15-16).

ADRESELE POȘTALE DIN ÎNTREAGA LUME

AMERICA DE NORD, DE SUD ȘI CENTRALĂ

Statele Unite: United Church of God
P.O. Box 541027
Cincinnati, Ohio 45254-1027
Phone (513) 576-9796 Fax (513) 576-9795
Web site: www.gnmagazine.org
E-mail: info@ucg.org

Canada: United Church of God-Canada
Box 144, Station D
Etobicoke, ON M9A 4X1 Canada
Phone: (905) 876-9966, (800) 338-7779
Fax: (905) 876-0569
Web site address: www.ucg.ca

Caraipe: United Church of God
P.O. Box N8873, Nassau, Bahamas
Phone: (242) 324-3169 Fax: (242) 364-5566

Martinique: Eglise de Dieu Unie-France
127 rue Amelot, 75011 Paris, France

Zonele vorbind spaniola:

Iglesia de Dios Unida, P.O. Box 541027
Cincinnati, OH 45254-1027, U.S.A.
Phone: (513)576-9796 Fax (513) 576-9795
E-mail: info@ucg.org

EUROPA

Insulele Britanice: United Church of God
P.O. Box 705
Watford, Herts, WD 19 6FZ, England
Phone: 020-8386-8467 Fax: 020-8386-1999
Web site: www.goodnews.org.uk

Franța: Eglise de Dieu Unie-France
127 rue Amelot, 75011 Paris, France

Germania:
Vereinte Kirche Gottes/Gute Nachrichten
Postfach 30 15 09, D-53195 Bonn, Germany
Phone: 0228-945-4636 Fax: 0228-945-4637

Italia: La Buona Notizia, Chiesa de Dio Unita
Casella Postale 187, 24121 Bergamo Centro, Italy
Phone și Fax: (+39) 035-452-3573
Web site: www.labuonanotizia.org
E-mail: info@labuonanotizia.org

Olanda: P.O. Box 93, 2800 AB Gouda, Netherlands

Scandinavia: Guds Enade Kyrka
P.O. Box 3535, Stockholm, Suedia
Phone: (+44) 20-8386-8467 Fax: 0046 0142-10340

AFRICA

Africa de Est: Kenia, Tanzania și Uganda:

United Church of God-Kenia
P.O. Box 75261, Nairobi, 00200, Kenia
E-mail: kenya@ucg.org, Web site: www.ucgeastafrica.org

Ghana: P.O. Box 3805 Kumasi, Ghana

E-mail: ghana@ucg.org

Mauritius: P.O. Box 53, Quatre Bornes, Mauritius

Nigeria: United Church of God-West Africa

P.O. Box 1715, Yaba, Lagos, Nigeria
Phone: 234-1-791-8009, E-mail: nigeria@ucg.org

Africa de Sud, Botswana, Lesotho, Namibia și Swaziland:

United Church of God - Southern Africa
P.O. Box 2209, Beacon Bay, East London 5205,
South Africa

Phone and Fax: 043-748-1694 E-mail: rsa@ucg.org

Zambia: P.O. Box 23076, Kitwe, Zambia

Phone: (02) 226-076 E-mail: zambia@ucg.org

Zimbabwe: P.O. Box 928, Causeway, Harare, Zimbabwe

Phone: 011716273 E-mail: zimbabwe@ucg.org

REGIUNEA PACIFICULUI

Australia: United Church of God-Australia
GPO Box 535, Brisbane, Qld 4001, Australia
Phone: 07 55 202 111 Free call: 1-800-356-202
Fax: 07-55-202-122

Web site: www.ucg.org.au E-mail: info@ucg.org.au

Fiji: United Church of God

P.O. Box 11081,

Laulala Beach Estate, Suva, Fiji

Noua Zeelandă: United Church of God

P.O. Box 22, Auckland, 1015, New Zealand

Phone: Toll Free 0508-463-763

Filipinele: P.O. Box 81840
DCCPO, 8000 Davao City, Philippines
Phone and Fax: +63-82 241 0150
Cell/text: +63-918-904 4444

Web site address: www.ucg.org.ph

Tonga: United Church of God - Tonga

P.O. Box 127, Nuku'Alofa, Tonga

TOATE ZONELE ȘI NAȚIUNILE NEMENTIONATE

United Church of God
P.O. Box 541027
Cincinnati, OH 4
5254 -1027, U.S.A.
Phone: (513)